

06 augustus 2025 Door [Janneke Bosman](#)

Janneke Bosman is personal coach in geaardheid en coming-out, daarnaast begeleidt zij in thema's zoals carrière en burn-out, liefde & relatie, en eetproblematiek. Zij schreef eerder het boek [Van Boulimia naar Coming-Out](#). Meer informatie: www.jannekebosman.nl

Janneke deelt met ons het wel en wee van haar roze gezin. Samen met haar vriendin en hun twee kinderen maakt ze van alles mee, ook op het gebied van gay.

Hoe werkt dat nu, zo'n roze gezin? Da's inmiddels toch eigenlijk gewoon hetzelfde als ieder ander gezin? Want tegenwoordig is een 'normaal' gezin eerder uitzondering dan regel, met alle vormen van ouderschap en samenwonen die we nu kennen. Natuurlijk is een roze gezin ook helemaal hetzelfde! En ergens juist ook weer helemaal niet. Want als je erin duikt, dan zie je tal van situaties die toch nét even helemaal anders zijn...

We waren er eigenlijk net een beetje doorheen, zo'n acht maanden geleden; door de tropenjaren. Stukje bij beetje kwam het huis weer ietsje op orde. Nu zitten we er uiteraard weer middenin, of beter gezegd, nu zitten we er weer diep diep diep in ondergedompeld.

Heerlijk, want dit wilden we het allerliefst. Het was en is onze grootste wens en het is geweldig mooi. En af en toe, ja, dat mag ook gedeeld worden, af en toe is het ook hartstikke zwaar. Onze lieve kleine meid die in de kleuterpubertijd zit en onze lieve nieuwe aanwinst in de tropenjaren.

Hoe ziet dat er dan uit? Nou, om een klein voorbeeld te geven, de inspiratie voor deze column kwam om 4:30 uur terwijl ik met de kleine man in de draagzak door de slaapkamer heen en weer wandelde. Slaap is soms ver te zoeken. (Wat is dat ook alweer, slapen?)

Soms denk ik: hoe moet ik het allemaal doen? Dan huil ik mee met onze kindjes als ze allebei tegelijk aan het huilen zijn. En leg ik het ze uit: 'Mama weet het eventjes niet en is ook heel moe, net als jullie, dus ik huil met jullie mee.'

Je gaat natuurlijk toch door, ook na meerdere nachten van drie uur slaap maak ik er een gezellige speeldag van. Bijna altijd lukt dat, maar soms ook niet. Bijvoorbeeld als de stukken speelgoed door de kamer vliegen en ik probeer om ons mannetje te beschermen, terwijl ik uitleg aan de oudste waarom wat ze doet niet mag. Of als ik net met m'n handen half onder de poep zit bij een enorm volle luier en de oudste op dat moment kattenkwaad gaat uithalen. Hoe dan? Ja, hoe dan.

Een buurvrouw van me omschreef het laatst zo mooi. 'Als ik terugdenk aan die jaren, dan is het eigenlijk een vage roes.' We komen er iedere keer weer doorheen. Hoe moe mijn vriendin en ik ook zijn. Of hoe moe we alle vier ook zijn. Want er zijn duizenden meer mooie momenten dan dat er pittige momenten zijn.

Een vriendin zei tegen me: 'Ik weet echt niet hoe je het doet. Het is topsport. Ik zou het niet kunnen, met zo weinig slaap functioneren.' Dat zegt zij, zij die zelf aan topsport doet, en ultratrails rent. Zo was ze laatst de snelste vrouw op de 50 kilometer, en heeft ze kort geleden een run gedaan van 85 kilometer en toen 100 kilometer in Nieuw-Zeeland. Ja, je leest het goed. Ik denk niet dat ik op dit moment 1 kilometer haal.

Maar ze heeft gelijk, dit is ook topsport. Ik heb besloten het zo aan te vliegen: vroeg slapen, gezond eten en voldoende beweging. Dit allemaal om fit te blijven. Die beweging haal ik wel, want ik fiets, wandel en speel heel wat af met de kleintjes.

Meestal lukt het me wel om me aan deze regels te houden. En soms ook niet. Dan kies ik toch voor me-time in de avond of tijd samen met m'n vriendin, in plaats van voor slaap. Of ik zeg toch geen nee tegen die chocola 's avonds op de bank. Of ik ga dat yogalesje toch maar niet volgen.

Vaak betekent dat dat ik de consequenties moet incasseren. De volgende dag begin ik moe en denk ik: vanavond toch maar vroeg mee naar bed met de kids.

Maar, een grote maar, het is zo ongelooflijk fijn. Er zijn te veel mooie momenten om bij weg te smelten. Heb je even?

De band tussen die twee muppies. Er is niemand die onze kleine man zo hard aan het lachen krijgt als zijn grote zus. Laatst zaten we in een wachtkamer, en ze was voor hem grapjes aan het uithalen. Een lol dat hij had. Hij schaterlachte zo ongelooflijk hard. Zie je het voor je? Een klein mannetje van een half jaar, dat de hele wachtkamer laat meelachen.

En als ze op het bed springt. Dat vindt hij geweldig. Ook dan schaterlacht hij het uit. Gegarandeerd dat hij straks mee gaat doen. Als er tegen die tijd nog iets van ons bed over is gebleven natuurlijk.

En dan de knuffelmomenten. Soms met z'n viertjes en soms ik met m'n twee kleine schatjes in mijn armen. Of deze: soms kruipt onze dochter bij ons in bed, en liggen de kleintjes aan twee kanten tegen me aan. Op die momenten kan ik mijn geluk niet op. Een handje op mijn buik van mijn dochter en een klein neusje bij mijn oor aan de andere kant.

Zo kan ik nog wel even doorgaan. O ja, deze nog. Dan word ik 's nachts wakker van iets nats op mijn neus. Blijkt het mijn zoontje te zijn die sabbelt aan mijn neus en op zoek is naar melk. Hij ligt namelijk bij ons in bed. Smeltmomentjes zijn het, ook om 2:00 uur 's nachts.

Oké, nog eentje. Als ons dochttertje aan het zorgen is voor haar kleine broer en de helpt van haar nieuwe rolkoffer volgens haar vanzelfsprekend voor hem is en ze zijn spulletjes erin doet. Vooruit dan, de aller- allerlaatste. Je merkt wel wat voor enorm sterke ruggengraat ik heb in onze opvoeding. Dit aller-, aller-, allerlaatste zeg ik dus ook vaak thuis.

Laatst waren we in een cafeetje en kwamen we erachter dat we wat speelgoed voor ons zoontje waren vergeten. En een bierviltje wilden we hem niet geven. Onze dochter zei niets en ging van tafel. Ze liep stilletjes naar haar koffer en ik zag een trots glimlachje op haar gezicht verschijnen. Ja, die nieuwe rolkoffer gaat bijna overal mee naartoe. Ze ritste haar koffer open en haalde er wat uit. Vervolgens kwam ze terug en liet vol trots zijn speeltjes aan ons zien. Die had ze er vlak voor vertrek zelf in gedaan. Daar heb ik maar een woord voor: smelt!

